

GEORGE L. CARPENTER,
KINDRAL

WILLIAM BOOTH,
ASUTAJA

HUGH SLADEN,
TERRITÓORIUMIJUHATAJA

SÕJAHÜÜD

PÄÄSTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 125

Detsember 1939

11. aastakäik

PÄÄSTARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30-2.
(Telef. 419-68.)

Regiooni juhi ringvaade.

Major **C. F. Dahl.**

Kindral G. Carpenter astus ametisse keskn. 1. novembrist, selle järel kui kindral Evangeline Booth eelmisel päeval oli oma ameti maha pannud. Täname endist kindrali tehtud töö eest ja palume, et Jumal teda üleväl peaks vanaduse päevil ja laseks teda veel õnnistuseks olla. Tahame ka jätkuvalt paluda kindral Carpenteri eest, kes selle erakordsel raskel ajal on üle võtnud selle vastutusriikka ülesande.

Territooriumi juhid, kolonel ja proua Sladen on olnud väga kinni töös peakorteris ja on võinud ainult mõned lühikesed külastused sooritada väljaspool pealinnat. Nad kavatsevad siiski neil päevil külastada ka mõnda põhja Soome korpust. Loodame, et meil ei ole tarvis oodata liiga kaua, enne kui nad võivad külastada ka Eestit.

Helsingit külastasin territooriumi juhi kutsel oktoobrikuu lõpul, kus meil oli nõupidamisi töö asjus Eestis. Territooriumi juhid, peasekretär ja kõik meie paljud eesti sõbrad seal saatsid palju tervisi ja kinnitasid, et nad mõtlevad sageli meile.

Kolonelleitnant Moheli ma ei kohanud isiklikult, sest et ta viib Vaasas, kus neil oli ajutine peakorter, aga ta kirjutas seal ja saadab palju tervisi. Ta on pidanud koosolekuid mitmes kohas põhja Soomes, ja kõikjal räägib ta Eestist ja laulab eesti keeles.

Eneseärasalgamise-nädal on möödus ja oleme rõõmsad, et ükski korpuse ei jäänud alla möödunud aasta saavutusest. Täname igahüti, nii sõdureid kui teisi, kes on näidanud erilist ohvrimeelset sel puhul.

Kapten Blees soovib „Sõjahüti“ kaudu tänada tundmata andjat, kes Rakvere korpusele on saatnud kümme krooni eneseärasalgamise-nädalaks.

Leitnant Olo on surma läbi kaotanud oma isa, kes mitu kuud haige oli. Võtame osa tema leinast.

Seoses jõuluga on meil mitmesuguseid kavatsusi. Paneme jõulupäevad välja ka tänava ja loodame, et paremaosalised ja vaeste sõbrad sinna panevad oma toetuse, et võime kõik kavatsused teostada.

Kirjandus: Hiljuti on ilmunud P. Sink'i kirjastuselt väike brošüür „Nägemus“, kirjutanud Päästarmee asutaja William Booth. Et meil Päästarmee

Meile on sündinud Ärapäästja.

Territooriumi juht
kolonell **Hugh Sladen**

„Ja sõna sai lihaks ja elas meie seas.“ Joh. 1:14. Siin tunnistab apostel Johannes mõne sõnaga Jumala Poja tulekut maailma. Ta tuli Isa sülest, jumalikult üleolevast aust. Ta oli valmis jätma kõik oma au ja tulema kõige sügavamasse alandusse. Mispärast? Et Ta võiks täita Jumala, oma Isa, taht ja tuua andestust ja rahu patusele, kannatavale maailmale. See on teosti suurim ime!

Jõulud meenutavad meile Kristuse esimest tulekut maailma, õnnistusega kadunud inimesoole. Meie mõtleme Tema sündimisele, kui Ta pandi väikese lapsena söime Petlemas, kuhu karjased juhatai Issanda inglist ja hommikumaa targad tähest hommikumaaal. Liigutavamaid juhtumisi Tema elu esimestel kuudel oli ehk siis, kui vana jumalamees Siimone juhatai Jumala Vaimust tempelisse vaatama lapsukest Jeesust. Ta oli uskunud Jumala töötusele juba oma noorusest peale. Ta oli lugenud ja uurinud Vana Testamendi raamatuid suure armastusega ja hoolega. Kahtlemata ta oli lugenud mitu korda Jesaja ennustust tulevast Messiasist ja ettekuulutusi Tema riigist, mis kirjutati umbes 700 aastat enne Jeesuse sündi. Täidetud Jumala Vaimuga ja olles andunud Jumala kummardaja, sai ta oma usu palga, kui ta, täidetud suure rõõmuga, võttis lapsukest Jeesust oma kätele ja kiitis Jumalat, öeldes: „Nüüd lased sa oma sulast rahus ära minna, sest ma olen näinud sinu päästmist.“

Vana pühaku viimne eluaasta oli esimene aasta, mil pühitseti jõulusid. Milline eesõigus on meil, et me omame jutustuse Tema tulekut maailma, Tema elust maailmas, Ta surmast, ülestõusmisest ja taevaminekust. Ja kallim kõigest, Püha Vaimu and antakse meile tänagi.

Oles maailmas, Ta elas oma aja rahva seas. Tänapäeval Ta elab oma laste südamets, ja Jumala sõna on säilitanud meie jutustuse Jeesuse Kristuse, meie Issanda, lunastustööst. Jumal on ilmutanud Kristuses. Pääkest võib näha ainult pääkese valguse abil. Ta tuleb tänna, — nii nagu ennustati Tema tulemisel liha kujul — „et tuua rahu ja inimestest head meelt“. Kui aeglased on meie maailma inimesed mõistma ja uskuma? Kui erinevalt kujuneksid olud maailmas, kui kõik haaraksid Jumalat Tema töötustest? Aga meie, kes oleme Tema lapsed, peame võitlema ustavalt Tema nimes, teades et Tema ei peta meid iheski oma kallist töötuses. Seesama Jeesus on meiega käesolevatel jõuludel 1939, kui pime ka näib meie ümber maailmas. Ühendage oma töotusi Temale, ja tehes nii, saame läbielada õnnelikke jõulupühi. Jutustus jõuludest on vana, ent siiski alati uus ja kütkestav — jutustus Lapsest Petlemas, jõulu Kuningast.

kirjandust eesti keeles ei ole, on see raamatuke teretulnud ja soovitan seda iseäranis kõigile usklikule. Hind on ainult 20 senti ja seda saab ka osta Päästarmee korpustest.

Veel üks teine hea raamat on hiljuti ilmunud eesti keeles, V. Pabsoni tõlkes, nimelt Thomas A Kempise „Kristuse jälgedes“. Seda mitmes keeles aastasadade

jooksul ilmunud raamatut, mis sisaldab sügavat elutarkust, võib ka igahetle soovitada. Raamat on ilmunud K.-ü. „Looduse“ kirjastusel ja maksab kr. 2,55 ja 3,35. Sobiv jõulukingiks. Saada raamatukauplustest.

Õnnistatud pühi soovin kõigile „Sõjahüti“ lugejatele, päästesõduritele ja sõpradele. Teile on sündinud Ärapäästja.

Head elujuhised.

1. Mõtle oma ihule kui püha Vaimu templile ja hoolitse seda austusega ja hoolega.
2. Arenda oma mõtteelu. Värskena seda teiste inimeste mõtetega, mis juhivad uutele ettevõtetele.
3. Võta aega vaimuelu süvendamiseks igapäevase Jumala sõna lugemisega ja palvega.
4. Toeta kogudust, kuhu sa kuulud. Ole läbikäimises teistega.
5. Süvenda oma kogemust sellega, et Jumal elab sinus. Ta soovib omada su elu ja su tahte, ja ta võib seda sel määral, millisel sa lubad teda.
6. Lase Jumal pääseda su elu kõikidesse üksikasjadesse. Täiesti loomulikult hüüad ja tema poole hädas ja suuremates asjades.
7. Palu õnnetu sõjakäralise maailma eest ja nende eest, kes juhvivad erirahvaste saatust.
8. Olgu sul tänuilik meel Jumala õnnistuste — isamaa, kodu, sõprade ja arvatavalt hulga teiste õnnistuste eest.
9. Tööta, nagu kõik oleneks tööst, ja palu nagu kõik oleneks palvest.
10. Ära mõtle palvele kui millelegi, mida peaksid kartma, vaid kui kõrgeimale eesõigusele, kui hetkele, mil võid tulla Jumalale ligemale.

William Booth.

Parem...

Parem saada tähelepanud oma puhta elu pärast, kui selle tõttu, et lauldakse ilus laul.

Parem hea eesküü kui parim julmus.

Parem omada nende usaldust, kes tunnevad teid paremini, kui nende, kes tunnevad teid vaid kaugusest.

Parem saada nimetatud ja-naatikuks kui salalikuks.

Parem olla meeleeheks Jumalale kui sõpradele.

Parem olla sõnakuulelik kui äralangaja.

Parem kui Jumal ütleb sulle, et olen tark, kui et inimesed ütlevad seda.

Parem omada eluasest taevast kui lossi maailmas.

Parem teha üht asja korralikult kui kaks asja poolvalmis.

Parem tulla koosolekule enne selle algust, kui tulla just kui see alganud.

Parem paluda kolmkümmend minutit enne koosolekut, kui lobiseda sama kaua.

Parem töötada hingede päästmiseks, kui töötada enesele lõbu valmistamiseks.

Parem anda Jumalale au, kui nõuda seda isenelele.

Tervitus Päästearmee ohvitseridele ja sõduritele.

Kindral GEORGE L. CARPENTER.

Mu armsad seltsilised!

Võtsin vastu Jumala kutsu suurele ülesandele Päästearmee rahvusvahelise juhi kohale, tundes sügavasti enese väärtusetust ja olles alandlikus meeles. Kui ma poleks olnud veendel jumalikust juhtimisest Kõrge Nõukogu koosviibimisel ja valimiste ajal, ma oleksin võinud viivitada sellise kohustuse vastuvõtmisega. Ent tundsin, et kõhklus oleks Jumala — kellele ma kuulun ja kelle meelepärast olen kohtlaselt püüdnud elada üle neljakümne aasta — halvaks panemine.

Selle püha seisuse vastustus normaalsest oludest põhjustaks ka minust julgema inimese südame seisatamist hirmus. Neile nõudele lisanduvad aga nüüd probleemid ja koormad, mida ei saa lahutada hirmsaist, levinud sõjategevusest tekitatud, oludest. Hindan väga ja kiidan Jumalat, et hulk salvatsiooniste ja Jumala sõpru on lubanud paluda minu eest ja töötada minuga ühiselt. Ma ei ole kunagi varem tundnud oma vaimus sellist jumalikkut kandmist, vastusena Jumala laste palvele, usule ja armastusele mitmel mail, kui praegu.

USUD JA NÕUDED.

On loomulik, et mu rahvas igatseks minult mõnda teadet minu usu ja nõuete kohta teenistuses Armeel lipu all.

Kas mul on tarvis kinnitada, et pean kõvasti kinni Armeel õpetusest, printsiipidest ja harastustist? Olen kindlas veendes, et kõik inimesed vajavad meie Issanda Jeesuse Kristuse lunastavat armu; ja igaüks võib saada vabaks kurjusõjast; ja iga uskuja eesõigus ja kohustus on saada täiesti pühitsetud Püha Vaimu seeselamisega. Usun, et Issand soovib salvatsiooniste olema lahu-

tatud rahva — olles oma vaimus eraldatud maailma vaimust ja ühendatud Kristusega tema päästepüüetes; rahvas, kes sunnitud armastusest ja heldusest andma isendid tervelt ennastalgvastav töös Kristusele ja puudustkannatavate teenistusele.

Töotan, püüda näidata isiklikult ja kasvatada teistes vaimu, mis sünnitab Armeed — terve südame andumuse vaimu Kristusele ja ohvrivat armastust hingede vastu, kelle eest Ta suri. Olla tõeline Päästearmeelane — nagu mina mõistan selle tähendust — ei ole küllalt, kui oleme päästetud patust ja lahutatud maailmast. Ma ei või mõelda, et meie armastus Kristusele on tõeline, kui meie ei oma midagi Tema kaastundest meie kaasinimeste päästmiseks — kui meie ei ole

„Siis mõistab Tema kohut su rahvale õiguses, ja Su viletsale, nõnda kui kohus on. Mäed ja mäekinkad toovad rahvale rahu. Ta tõukab maha kui vihm hädalise rohu peale, nõnda kui vihmapiisad pakatanud maa peale. Tema päevil õitseb õige ja suur rahu valitseb, kuni enam ei ole kuud.“

„Meie Jumala südamliku halastuse läbi... meid on tulnud katsuma päevatõus pimeduses ja surma varjus; ja juhtima meie jalgu rahuteele.“

tõeline kaastunde rahvas — kaastundev igatsuses ja järeleandmatuses töös inimeste päästmiseks.

ÜLESKUTSE.

Kogu oma südamega teen salvatsioonistide üleskutse, et ühtuksime jätkuvaks lepinguks, et olla selline rahvas. Mõned meist on kaotanud seda kallist leigitavat armastust. Nad ei tunne enam oma hingede „koormat hingede pärast“. Manitsen selliseid uuedama oma murtud töötusi, ja võiksite ühiselt marssida edasi kaastundva, hingi-armastava, ennast-ohverdava, võiduka ja päästva armeena. Jumal hoidku, et ükski meist — kas ohvitser või sõdur — ei rahuldutuks vähemaga.

Neil päevil võib peagu universaalselt kuulda väljendusi murest, et Jumala kogudusi ei voida hingi. Päästearmee ei ole sellest täiesti erand. Inestant, kas see on sellepärast, et meie päevil ollakse vähem

tahtlikud maksma eduka hingedevoitja hinna — ennast-säästmata isikliku pühenduse, kestvuse palves, julgust patu hukkamõistmises ja meie oma päästekogemustest tunnistamises, ja — üle kõige selle — mis näitab tõelist hingede-armastajat, ustavust isiklikus rääkimises hingedega?

Omaltp poolt võin öelda, et kui tulevikupäevil minu tervise ja jõu — minu elu — andmine tooks Armeele uut, sügavamat vaimulikkut elu, mis leiab väljendust innukas andumuses hingede päästmiseks (mis on alati enne laialt levinud hingedepäästmise võite), siis toon rõõmuga selle ohvri.

Meie õnnistatud Issand ei lakanud ka ristisurma armastamast inimsugu. Kas meie kõhkleme oma ristivõtmisel, milline see ka oleks, et päästa hingi!

PATT ON MUUTMATU.

Armeel algpäeva võitused saadik on maailmas olnud palju muutatusi. Patt pole võib-olla oma vulgaarses pealetükkimises enam nii nähtav tänapäev. Ent patt enesest on muutmatu oma põhiomadus-

kaduvate asjade“ järele sirutamine on pimestanud inimeste silmad, et nad ei näe „nähtamatuid ja igavosi asju“. Inimsugu ajub Jumalast kaugemale ja ühes sellega ta kaotab suunatumise. Meie ülesanne on näidata teed tagasi Jumala juurde. Meie, kes omame Kristust Issandana ja Opetajana, evime Tema saladuse tõeliselt elust, millise saladuse teadmatuses inimesed hukuvad.

Ta on andnud meile ja kõigile oma lastele selle saladuse, et teeksite selle teatavaks kogu maailmale. Kas meie peame Teda? Kas sina pead Teda? Olgu sinu vastus Temale tehtud kohtlases meeles.

Proua Carpenter on minuga ühises meeles kõiges, mis igatsetud ja väljendatud selles, minu esimeses, sõnumis meie armsatele salvatsioonistidele kogu maailmas. Jumal õnnistagu teid ja täitku teid kõige rõõmu ja rahuga!

Haigete külastamine.

„Mina olin haige, ja teie tulite mind vaatama.“

Haigel, kes lamab voodis, on väga kerge tunda end üksikuna ja unustatuna, ja sellepärast ta hindab väga ja saab õnnistatud meeldetuletustest ja külastusest.

Ära unusta, et Opetaja arvustab sõaraste armastusteenistustega.

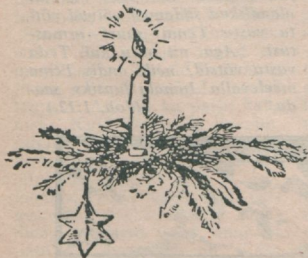
On sul keegi haige seltsiline, naaber või sõber, siis rõõmusta teda oma külastääduga. Võta kaasa mõni lill, anna talle midagi Jumala sõnast ja palu temaga. Laula väikene lauluke, kui võid laulda, ja kui sobib. Ära oota oma rõõmuvalmistustega, kuni see hilineb.

Haiguse ajal tegelevad mõtted enam usuliste asjadega kui muudu, ja sageli on süda siis vastuvõtlikum. Palu haigete eest ja aita neid vaimiliselt.

Ära räägi kõikidest, kel olnud samasugused haigused, ära räägi üldse sellest, mis võiks alla rõhuda, vaid räägi seda, mis rõõmustab ja tõstab meelt ja ehitab hinge.

Olen ise olnud haige, ja tean kui hea on olla meelepeetud. Aga, oh kui palju haigeid on üksinda ja oleksid rääkimata tänuhulku kellegi kristlase lahke külastäädiga eest.

Jeesus külastas haigeid. Jälgi tema eeskujule ja külasta haigeid ja ka sina saad kord kuulda Jeesuse tunnustussõnu: „Mina olin haige, ja sina külastääd mind.“

JÕULUD JA MAAILMA HÄDA.

Kindral George L. Carpenter.

Milline eesõigustatud seisukord on olnud Kristuse järgijail läbi aastasade, kogu kristlikul ajaarvamisel! Neil on eesõigus kuulutada evangeeliumi, mida kuulutama Jumal saatis esimesel jõululõõl inglile. Selles on midagi tähelepandavat, kui mitte rääkida, kui auline see on. Tõesti see on auline, et seda usaldati meile, inimestele, et võime edasi kanda jumaliku sõnumit läbi kõikide aegade.

Kui ilus ei ole maailm, millesse oleme sündinud! Kindlasti meie taevane Isa armastab ilu. Ta on andnud meile maailmas nii palju ilusat. Aga kuidas ta peab kurvastama kõige selle pärast, mis teeb tema looduse koledaks — orfi kui see tungib kõigest kaunimale maa-alale — inimhinge riiki. Jumal töötab alaliselt, et teha maailm paremaks, kohaks oma lastele, ja et teha oma lapsi paremaks rahvaks sellele maailmale ja tulevasele.

Vaatamata oma ilule, on maailm suures hädas. Vaatamata paljudele tarkadele nõuandjatele, kestab siiski viletsus, ja mõistatused muutuvad üha raskemini lahendatuiks. Jumala lapsed, kes saanud Vaimu valgustuse, mõistavad selle põhjusi.

Maailmameelsete poolt väljakirjutatud arstimid meenuvad terviskuure, mida oriandite arstideadlased käsivad. Vaatamata nõiakunstnike drastilisele ja kangekaelsele meetodilest kinnipidamisele, allub patsient haigusele aeglaselt, kuid järjekindlalt.

Maailm ja kultuur.

See võib pakkuda huvi, kui vaatleme vähe neid nõiakunste, millega arvatakse parandatavat kannatavat maailma. Seal on meil näiteks kultuur. Oleks mõistmatu maha teha kõiki äraarvamatuid hüvesid, mida kooliharidus ja kasvatamine annab inimestele. Meie demokraatlistel maadel on vaesematel lastel samasugune eesõigus kui rikkamatel kooliharidusele. Kõrge ja õlistav kultuur ei ole kunagi varemalt olnud nii levinud rahu ja hulgas kui meie päevil, end ometigi — kas maailm on kunagi olnud nii killustatud vihasest, kahtlusest hävitavatest jõududest kui praegu? Kultuur enesest ei ole paha, ent kui seda tahetakse tarvitada arstina vaimliste hädaoh-

tude vastu, mis valitsevad inimeste seas, siis ta on jõuetu.

Meie kuuleme nii palju rahvaste omavahelise mõistmise väärtusest. Maailmatargad kalduvad vaatlema seda arstimina kurjuse vastu, mis püüab saada võitu inimestest. Kunagi varem ei ole maailma rahvad olnud nii ligidases ümberkäimises teineteisega kui praegusel ajal. Sosistused india savionnist või aafrikalase kraalst kuuldavad kogu maailma einelaua juures. Võetakse ette rahuretkeid ja kirjutatakse alla lepingutele, ja horisondil kergib uus lootus, et vaid kaduda uuesti sama kiiresti kui ta tekkinud. Koolid teevad väljasõite ja professorid ning parlamentid külastavad teisi maid. Riigimehed peavad läbirääkimisi ja valmistavad igasuguseid teooriaid kaubandusest ja laevandusest. Ja kõik see on väga hea ja soovitav! Kuid kahjuks näib lõhe rahvaste vahel siiski laienevat. Silmapaistvalt ei leidu arstimit suuremaks rahvusvaheliseks mõistmiseks.

Siis ühel ajal haaratakse rahvad mõttest relvade mahapanemiseks. Sõjalaevad hukatakse ja varustused hävitatakse; arvamata hulk sõdureid ja mereväelasi lastakse minna koju. Kindlasti on see universaalne rahu, mis nüüd lõppeks saadab välja oma purpurkiired üle purustatud maailma! Lootus muutub siiski vaid lühiajaliseks ja tühiiseks. Enne kui tint jõudnud kuivada kõikidel lepingutel, külvab „inimsoo vaenlane number üks“ kahtluse seemet rahvaste sekka. Salatakse ära oma lubadused, ja siis algab uuesti võidu relvastamine.

Hirmus ringkäib on nüüd lõpetatud, ja nüüd meie seisame jälle samal kohal, kus meie seisime kirjeldamatu tragöödia eel kahekümne viie aasta eest. Inimesed seletavad, et ainuke viis rahu alahoidmiseks on, olla valmis sõja vastu: „Enam ja suuremaid laevu ja kahureid, rohkem ja paremaid treenitud sõjaväed nii maal kui merel. Kindlustatud mere ja riigipiirid!“ Ja vaata,

seal seisavad miljonid relvastatud mehed ja ootavad, et palavikuline aju annab välja sõna, mis paiskab neid üks teise järele meeltesse hävitusmõlu. Ja kui „sõjakoerad“ on võidelnud üksteisega kuni äärmuseni, kohtavad mõlemad pooled ümmariku laua juures, et sobitada rahu!

Kui abitu ei ole kultuur, „parem arusaamine“, relvade mahapanek ja kõik sellelaoline, kui on vaja leida küllalt mõjuvat vahendit inimsüdamete pesitseva hävitamishimu lõpetamiseks.

Jumalik arstim.

Ent leidub üks arstim, ja see tuleb Igavese südamest. On aeg, et inimene otsiks vajatavat abi väljaspool iseenast. Abi on tõesti ligdal.

Jõulud, rahupühad, on jälle saabumad. Inimesed ütlevad neil päevil tavaliselt sõnu jõulutervituseks. Kes oleks siis nii jõe ja sooviks midagi muud kui rahu? (Neil päevil kuulsin ma muuses kedagi edukat ärimeest tähendavat, et „sõda on hea kingavabrikutele!“) Kõik õieti mõtlevad inimesed soovivad rahu. Isegi avalikkuse ees religioosita inimesed kiidavad oma südamise soovivat seisukohta. Siin kooskõlastavad nende mõtted taevalise sõnumiga esimesel jõuluõõl.

Ent kuidas salgavad ja põlgavad mitmed rahuarmastajad inimesed tingimusi, mida taevalik vägi teatas! Rahu valitseb sellises südamis, mis on avatud Rahuvürstile endale. Kui auline ka rahulootus on, võib siiski rahusõnum muutuda pettumuseks, kui seda ei kuulutat Kristuse viisil.

Vaatleme uuesti sõnumit, mida anti maailmale peagu kahekümne aastasajandi eest, sellisena kui leiame seda illeskirjutatud Luuka evangeeliumis. Rahutöötus on lahutamatu ühendatud meie Issanda Jeeseuse Kristusega. Ja siin meil on võti mõistatusele: rahu Päästja kaudu!

Ja, Kristus, meie Ärapäästja, on meie ainuke rahulootus maailmas. Lühidalt näevad inimesed otsustavat, et krist- (Lõpp 7. lhk.)

Esimesed jõulud.

Maailm tegi oma harilikku käiku esimesel jõuluhommikul, täiesti teadmata, et just sel õõl juhtus Petlemas kõige ajaloo suurim sündmus. Vang ohkas oma kongis, ori läks mingit huvi tundmata oma igapäevaste toimetuste juurde, murtud südamed leinasid ja kaebasid ja ei teadnud, et tuli Tema, kes ravib kõiki haigeid südameid, kuulutab vabadust vaegidele ja neile, kes seotud. Maailma kuningad ja vürstid jätkasid oma piduimest, teiste vaevamist ja nõudmist, ilma et nad oleksid teadnud kuningate Kuninga ja isandate Issanda tulekut oma kuningriiki üles ehitama, ja Tema ees pidid langema nende troonid.

Ometi pandi ka seda suursündmust tähele. Taevas oli selgest huvitatud, kui ka maailm ei hoolinud sest ja mõnele, tähelepandamatule inimestele, karjastele, kuulutas inglite hulk: „Teile on täna Taaveti linnas Onnistegija sündinud, ja Tema on Messias, Issand.“

Kõik, mis „Mina“ teeb, heidab varju sellele, mis Jumal teeb.

Vaesuse sündimine oli Jumala suurim ilmutus inimesele — suurem kui väik ja ääres kõrgem andmisel Siinai mäel; kõrgem kui ilmutus Karmeli mäel, kui tuli põletas Elia ohvri; kõrgem kui Jesaja nägemus, kui ta nägi „Issandat istuvat kõrgel aujärjel ja seraviime Tema ümber, kes hüüdsid: „Püha, püha, püha on Jehoova Jumal.“

Siin tuli Jumal ise alla oma laste juurde, ja sündis enese poolt loodud loomade seas, et päästa inimsugu. „Et nüüd lapsukesed liha ja vere osalised on, otse nõnda on Tema ka ise sest osa saanud — sest Ta ei võta poolegi inglite südeesele, vaid Abrahami inimese soo viiab Ta enesele. Seepärast pidi Ta kõigis vendade sarnaseks saama.“ (Ebr. 2:14—17.) Oh, milline ilmutus! Milline armastus — peidetud „tarkade ja mõistlikkude eest, aga imutatud lihtsaile inimesile!“ Ainult alandlikud südamed võivad võtta vastu Tema suurt armastust. „Aga nii mitu kui Teda vastu võtsid, neile andis Tema meelevali Jumala lapsiks saada.“ (Joh. 1:12.)

Tüdruk meresaairelt.

Kolonel R. Sjöblom.

SUUREL meresaairel ta veetis oma lapsepõlve. Ta kasvas üles karastatud saareja maarahva seas, kes pidid võitlema oma ülespidamise eest väikestel kivistel põldudel või kalastamisega, sageli tormisel ja hädaohhtlikul merel. Ent elati tervet ja tublit elu. Lapsepõlvkodu ja saar oli kogu tema maailm, sest ta ei teadnud millestki muust. Sõideti sageli suurde linnas, ja säära reidse järele jutustati majakestes kõigest, mida linn pakkus, lusaad riideid, lõbustusi ja muid huvikohti. Nii tarkas tema südames igatsus sõita sinna ja muretseda seal oma ülespidamise eest, ent samuti maitsta kõiki meeldivaid lõbustusi, millest teised jutustasid.

Nii jõudis ärasõidu päev. Hoiatused ja head soovid isalt ja emalt jälgisid teda ta teekonnal. Ta lubas käituda hästi

ja kirjutada alati koju isale ja emale. Seda ta tegigi alguses, kuid lõpuks ei tulnud enam ühtki kirja koju saarele. Isa oli noores eas elanud linnas, ja ta tundis hästi ohte, mis kohastas teda seal. Nii ta otsustas ühel päeval minna otsima oma tüdärta. Ta otsis päev päeva järele, ent ei võimud leida teda.

Oli kolmapäeva õhtu augustikuul lõpul. Päästearmee pidas mäekünkal oma viimase vabaõhu-koosoleku. Mitmeid sajanendeid inimesi oli kogunud koosolekule. Eriline meelevõlu ja raha valdas kõiki. Vabaõhu-koosoleku koht oli mäenõlvak lõände. Päike veeres ja peitis end tumeda pilve taha. Pilv sai aulisemaid kuldääri, ja keskel oli nagu kuldne värv, mis nagu avas teed igavese templisaalidesse. Laulud, tunnustused, Jumala sõna, kõik jättis nii imelise mulje sellel õhtul. Aga kui suur rah-

vahulk seisis püsti ja laulis ühiselt koosoleku lõpul: „Armu leidub sinu võlale, veri, mis kõik patud kaotab, jõud, mis võitu annab iga päev ka mull' ka sull'“, saavutas meelevõlu oma haritipu. Issand rääkis ja puudutas iga südant.

Mees meresaairelt, kes tulnud otsima oma tüdärta, oli ka sel õhtul kuulajaskonna seas. Ta armastas Päästearmeed, sest ta oli noorena leidnud rahu ja andestust Armees kahetsuspingil.

Raske südamega pidi ta siiski sõitma tagasi koju, ilma et ta oleks leidnud oma tüdärta.

Mõni aeg hiljem saabus kiri tüdrelt. Ta kirjutas: „Ma olin sel õhtul vabaõhu-koosolekul mäenõlvakul ja nägin isa, ent ma häbenesin ligineda temale. Nüüd ma olen haige ja murtud nii ihulikult kui hingelikult. Hea karjane on siiski leidnud oma kadunud talle ja sosistanud talle kõrva: Armu leidub sinu võlale. Kas ma võin tulla koju, et surra seal, ehkki ma olen teinud pattu Jumala ja inimeste vastu?“

Ta sai tulla koju, ent tervis

*Temas oli elu,
ja elu oli
inimeste valgus.*

oli alaliselt murtud. Oli vaja vaid valmistuda viimsele teekonnale, ent isa istus sageli haigevoodi juures ja vaatas, kuidas hing küpses vähehaaval ja valmines igavikule, kus peab kohtama suure Jumalaga.

Jõud lõppes üha enam ja enam, ja ühel õhtul, kui isa istus jälle sõngi veerel, palus haige: „Laulu mulle see koor, mida nad laulsid linnas vabaõhu-koosolekul.“ Isa laulis väikesti: „Armu leidub sinu võlale, veri, mis kõik patud kaotab — — —“

Sel ajal, kui ta laulis, vabanes vaim põrmust, ja verega ostetud hing läks kohtama oma Onnistegijat.

Mõne aja järel läks mees meresaairelt jälle linnas. Ta läks Päästearmee koosolekule ja palus võimalust tunnustamiseks. Ta tunnustas sissaldas tervitust ja tänu inimeselt, kes võidetud Jeesusele vabaõhu-koosoleku kaudu, mida peeti ühel kolmapäeva õhtul augustikuul lõpul seal üleval mäenõlvakul.

Külv oli idanenud ja kandnud vilja igavikuks.

Seeses jõuludega mõtleme alati tähele. Paneme jõulukuuse latva särava tähe, põlevad küünlad meenutavad tähti, räägime jõulutähest. Jutustus tähest, mis süttis Jeesuse sündides ja näitas tarkadele teed tema juurde, on meile hästi tuntud. Umbes poolteisttuhat aastat enne seda ennustas Pileam: „Täht käib välja Jaakobist, ja kuninga kopp tõuseb üles Israelist.“ Sellega ei mõelnud ta mitte ainult tähte, mis juhatab Jeesuse juurde, vaid Jeesust ennast. Hiljem ütleb Jeesus ise enesest, et ta on „helkjas koidutäht“.

Kõik need erinevad, milledega Jeesust Piiblis nimetatakse, esitavad tema mitmesuguseid omadusi. Nii ka see nimetus. Kui vaatame pimedal õhtul mõteldes taevatähti, räägivad nad meile mitmest asjast. Esiteks haarab meid see ilu. Oleme ehk kunagi vaikselt metsa teel vaadanud üles puude latvade vahelt ja jahmudes peatunud imetlema seda ilu. See meenutab meile prohvettlikku sõna: „Sina oled ihusaim inimeselapsist.“ Kui palju inetut on maailmas — inetuid iseloomujooni, inetuid püüdeid, inetuid tegusid. Aga on ka palju kaunist. Kuid Tema on ihusaim, täielik ilu, täielik selgus — kirkaim täht. Tema äratab ka ellu inim-hinges, -elus ja -iseloomus, keda tema saab valgustada, palju ihusaid omadusi, millesid seal enne ei nähtud. Inimesed on üldse

Särav jõulutäht.

Major C. F. Dahl.

jõulu ajal paremad ja heatahtlikumad. Paljude elu on ta aga püsivalt muutunud, kõrvaldades sealt isekuse ja kõige patu, koos selle inetumate mõjudega, särades sinna oma taevaliku valgusega, ja seda tahab ta täna veel teha igapähele, kes peab Tema ilu imetlema. Sellest ütleb apostel (2. Kor. 3:18): Meie kõik, kes me katmatu palgema vaatleme Issanda kirkust, muutume samasuguseks kujuks kirkusest kirkusesse nagu Issanda Vaimust.

Vaade tähetäevale näitab meile erilisel valguse ja pimeduse suurt kontrasti. Taga ja ümber mõtmatu pimedus ja selle keskel paistab kirkas täht. „Rahvas, kes istus pimeduses, nägi suure valguse.“ „Valgus paistab pimeduses“ on jõulu sõnum. Prohveti sõnad: „Pimedus katab maad ja pilkane pimedus rahvast“, osutus ajale,

mil Jeesus sündis. See oli ajalooliselt pime aeg, see oli usuliselt pime aeg. Ta sündis pimedas ümbruskonnas — Täht süttis pimedal taeval. Veel täna imbritseb seda tähte pimedus, vaatamata kõigele „rahvavalgustusele“. Räägime pimedatest maanurkadest, valgustamatutest rahvastest, aga kui suur ongi pimedus meie ümber ja kui sügav on see inimhingedes. Võib aga olla nägemata seda pimedust, kui silm sellega on harjunud, aga kui jõulutäht, Jeesus seda valgustab, näib pimedus koledana. „Häda mulle, ma olen hukas.“ hüüdis prohvett, kui ta nägi Jumala auhiilgust. „Mis pean ma tegema, et ma päästetud saaksin.“ hüüab pimeduses eksiv hing, peatudes vaatama „Jõulutähe“ imelikku kirkust.

Täht juhatab tarkasid. Tähti tarvitatakse juhiks veel

nüüdki. Kui Ameerikas veel orie peeti, põgenesid need sageli peremeestelt, kes käitsid nendega brutalselt, Kanadasse, kus orjus juba oli kõrvaldatud. Nad läksid läbi metsade ja jõgede, kus polnud teenäitajaid ega teid, ainult põhjatahete suunas, kuni nad ületasid Mississippi või Ohio jõe, millele teisel pool nad teadsid end olevat vabad. Nad igatsesid vabaduse järele ja nad teadsid, et kui nad ainult järgivad põhjatahte, saavutavad nad selle. „Kes pattu teeb, on pattu ori“, ütles Jeesus, ja sellest orjusest igatsevad vabadust paljud. Tema päästab oma rahva pattudest, ennustas ingel enne Jeesuse sündimist. Paljud on kogenud, et ta on seda teinud ja igatiiks, kes järgib tema valgust, saavutab vabaduse — pääste.

Merel tarvitatakse tähte teenäitajana. On väike jutustus meremehest, keda laeva kapten pani tüüri hoidma, kui ta ise puhkama läks. Kapten näitas talle ühe tähe, mille poole ta pidi kogu aeg suundama. Mees oli aga magama jäänud tüüri juurde ja ärgates nägi, et täht, mille poole ta pidi suundama, oli taga. Kõbe tormas ta kapteni juurde ja hüüdis: „Kapten, kapten! Tulge ja (Lõpp 7. lk.)

Vangi jõuluhommik.

Keegi vanglaülem jutustab järgmise liigutava loo oma ameti kogemustest.

„Ühel uudsel jõuluhommikul minnes välja vangla õuest, nägin ma väikest tütarlast, kes toetus kõrge halli müüri najale. Ta oli riietatud nii kehvalt ja puudulikult, et tema nägu ja käed täiesti olid külmast sinised, ja ta värises kogu kehast. Kuna ma ruttasin mööduma temast, sirutas ta käe välja, ja peatada mind.

„Lubage, et kõnelen teiega!“ palus ta värisel häälel, püüdes end mähkida oma õhukesse kuube, mida tuul laiali puhus.

„Mis sa soovid, laps?“ küsisin ma.

„Ma palun teid väga, lubage mul minna sellesse suurde majja, ja isale teadeti viia. Ta asub seal, ja mul on temale jõulukink. See on küll väike, kuid ma tahaksin nii väga selle temale ära anda, ja ma mõtlesin, et teil pole midagi selle vastu,“ ütles väike paluvalt. „Ta nimi on Jaan K.“

Kui laps ütles nime, jahmatasin ma tahtmatult, sest see, keda ta nimetas oma isaks, oli toores, kuri inimene, kes mõistetud eluajaks sunnitööle raskete kuritööde eest. Kuid ma ei võinud keelduda lapse palvele ja läksin kohe tagasi vanglasse, kuna tütarlaps järgnes mulle kiirel sammul.

Andsin kohe valvurile käsu tuua vang minu kabinetti, ja ta ilmus varsti, nagu harilikult vaadates kõigele ümbritsevale kurjade, metsikute silmadega.

Kui tüdruk nägi teda, jooksis ta isale vastu — ja pisarad voolasid üle tütrekese kõhnade palgede. Isa võpatas, kuid ei lausunud sõnagi; näis, oma hinges oli ta sama kuri tütre kui ka kõigi teiste vastu. Tal polnud lahkett vaadet ega head sõna vaese tütre vastu, kes nuttes ja närudes seisis ta ees, kimbuke käes.

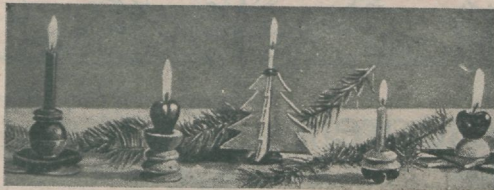
„Ma tulin, et soovida sulle häid pühi, isa,“ lausutas ta, „Ma mõtlen, et sul on rõõm mind näha. Kas sa ei tunnegi rõõmu sellest?“

„Jõulud! Kristus! Rõõm! — See kõik oli lahutamatu. Mida oleks andnud see inimene, et teada sel hetkel, mis tähendab omada jõulurõõmu Päästja vastuvõtmine läbi!

„Ma tõin sulle midagi, isa,“ jätkas tüdruk. „See on kõik, mis mul oli, sest ma olen ju nüüd varjupaigas.“

Tema käekesed värisest, lahti arutades oma kimbukest, ja siis ulatas ta isale heleda juuste salgu, mis kinni seotud pleekinud siidilindiga.

Vang langetas pea, nürri vaade kadus, ja pisarad täitsid tema silmi, kuna tüdruk jätkas:

Jõuluküünlad.

JÄLLEGI on jõulud, pühad üle kõikide pühade, rahu ja rõõmu pühad. Päästearmee korpus oli palju ettevalmistusi pühade pidamiseks. Nobedat käed ehtisid armastuse ja osavusega suurt, toredat kuuske ja süütasid selle paljusid küünlaid. Kõik selleks, et tõsta kokkutulnud rahva pühade rõõmu ja jõulutulnet.

Kõigepealt täitis suur ruum väikesist. Laste silmis peegeldub otsekohene südamerõõm, kui nad tungivad saali. Jõulud muundavad ka vanemad inimesi uuesti lasteks. Kõik on nii südamest õnnelikud ja rõõmsad.

Mõne tunni pärast on rõõmus, naeratav lastehulk lahkunud, et saal ei ole tühi. Jälgile säravad küünlad, levitades valgust ja soojust. Sel korral nad muundavad kurbe, kortseid nägusid rõõmsamaks. On pühad vaestele ja puudustkannatavaile.

Tunnid mööduvad. Kõik kuuse küünlad on kustunud. Kellad helisevad kirikutornis. Ka nemad toovad sõnumeid „rahust maailmas“. Helin viib sõnumi üle linna, kus kõik kii-

„Ma ei tahtnud seda anda kellelegi muule kui sinule, isa. Sest sa armastasid ju nii väga kallist väikest Sašat, ja sellepärast —“

Kuid siis isa langes põlvili ja kattis näo kätega.

„Jah, ma teadsin seda,“ ütles tütreke, lähenedes talle. „Ma teadsin seda alati, sellepärast andsingi sulle selle. Ma mõtlesingi nõnda, et sul on rõõm, kui omad vennakese juustesalgu, sellepärast, et ta on nüüd surnud.“

„Surnud!“ hüüdis õnnetu vang abastavalt. „Minu väike Saša on surnud!“

„Jah,“ vastas tüdruk, ta suri varjupaigas möödunud päeval. Nüüd pole enam ükski meie hulgast peale minu elus.“

Isa haaras nüüd tütre ümber kinni, tõmbas ta enda ligi ja suudles teda. Ma eemaldusin toast ja andsin neile võimaluse, olla üksinda pool tundi.

Lõpuks väljus tüdruk toast, õnneliku ilmeaga näol, kuigi pisaratega silmis. „Ma ei unusta sind, iialgi ma ei unusta sind, selles sa võid olla kindel,“ ütles ta, kui uks sulgus tema ja vangli vahel.

rus jõuab vähehaaval lõpule. Vaid mõni üksik rändur kiirustab siin-seal oma samme, arvatavasti selleks, et jõuda kiiremini koju, kus säravad juba jõuluküünlad.

Päästearmee korpus, kus jõululõngu pühitsemine on lõppenud, valitseb sügav vaikus. Vaid üks tuba on valgustatud. Seal puhkab haige päästekapteni oma sängis. Ta on veel noor, kuid on olnud viimasel ajal väga nõrk, ja arstid ütlesid, et ta haigus on väga tõsine. Vaeste jõulupuul on ta pingutanud oma jõudu ja on võimalikult külmetanud ennast, ja nüüd ta lamab jälle palavikus. Noor, vast võitlusfrondile tulnud leitnant istub tema voodi serval vaikne ja mõtteis. Kas talle ei jõeldud, et kes loidab tuleleegina, ei ela kaua. — — —

Haige katkestab tema mõttekäiku ja ütles: „Leitnant! Eks meigi kahekesi pühitseme jõulusid! Too jõulutoiti tupp ja süütame küünlad meie väikesel kuusel.“ Samal hetkel ta mäletab, et kõik küünlad viidi koosolekuruumi ja jätkab: „Aga meil ei ole ju enam küünlaid.“ „Mõned otsad on meil siiski,“ vastab leitnant ja ruttab tegema ettevalmistusi nende isiklikuks jõulu pidamiseks. Lühikesel aja pärast istuvad mõlemad ohvitserid oma väikese kuuse juures. Lihtne jõulutoit on laual. Pilgud on pööratud „vaeste jõulupuult“ järelejäänud küünlaotsatele, mis värisevad tuuletõmbel.

„Kui imeilus! Küünlad põlesid, kuna nad valgustasid ja soojendasid kurbi, kannatavaid südameid! Õnnistatud jõuluküünlad!“ ütles kapten iseselesele. Ja küünlad raagivad temale jätkuvalt väikesest, ilma sõnadeta. Leegitsev vaimustus ilmub ta näojoontele. Haige kapten tunneb, kuidas eluküünal põleb vaiksesti lõpule ja selle leek väriseb. Ta mõtleb nendele paljudele, kes kõnnivad veel pimeduses, kõikidele neile, kellel puudub tõeline jõulurõõm, vaatamata kõigele toredusele, mis mõnel on ka käesoleval jõulul. Issanda tuli leegitseb tema hinges. Ta unustab oma haiguse. Kallid hinged kutsuvad.

„Leitnant, läheme telefoni juurde ja laulame ühe jõululaulu!“

„Vaikne õõ, õnnistatud õõ,“ heliseb peagi saadetuna gitarrel ja siis soovib kapten häid jõulupühi. Vastus, mida nad saavad, lämbub nutus ja nuukumises, ent siis muutuvad sõnad selgemaks: „Oh, kui teie teaksite, millised jõulud meil on just praegu.“ — Ja, ei ole raske ette kujutada, kuidas seal on. Ilus kodu, armastad lapsed ja hea ema, kuid pereisa istub joovamendadega ka jõuluõhtulgi joogilaua taga.

Õnnistatud tuli, Issanda tuli! Kord süüdatud südames, sa sunnid meid minema inimeste juurde, et soojendada ja valgustada.

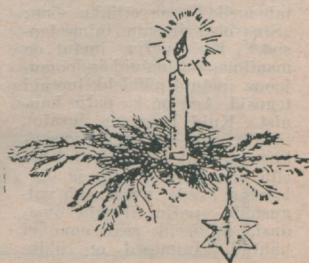
Sina, põlev, leegitsev süda, kes kandnud igavikuleeki mitmele, mitmele südamele, kas Jumal rääkis sinule, kui jstusid põlenud küünalaldu juures, öeldes, et see on sinu viimane jõuluuag siin maailmas, et sinu põlev vaim peab varsti minema aukodusse, valguse igavesse kuningriiki? Sa oled olnud tõeline Jumala laps, ja apostli sõnad: „Teie, kes paistate kui taevatähed siin maailmas,“ on kohased ka sinule.

Jõulud on ukse ees. Milliseks see kujuneb igapäevale meist! Ka nüüd istuvad mit-

Mõttelamus on ainult kaesolevale elule vaadata, tulevasele elule pilku heitmata.
Thomas à Kempis.

med õnne purunenud varemle. Mitmed pühitsevad jõulusid, mis mõeldud rõõmupühadeks, süües pisarate leiba ja juues kurbusekarikast. Mitmed vanad, isegi paljud lapsed, valavad kibedaid pisaraid. Mitmed kannavad raskeid koormaid! Rahu ja armastuse pühade ajal värisevad nii mitmed südamed külmast. Kuid jõuluõõ auline sõnum tahab ühendada taevast ja maad, viia inimsüdamel ligemale Jumala isasüdamele, tõsta meie vaimu igavestesse kõrgustesse, kus säravad aluseimad jõulugalvused.

Jumal aidaku meid, oma sõnumikandjaid, levitada taevast valgust pimedas maailmas. Meie küünal, kui ta kord on põlenud lõpuni, ei ole siis mitte säranud asjata.

(Järg 4. lhk.)

likkus on „ebaõnnestunud“. Ent võime õigusega küsida: Milline rahvas on rahvusliku tervikuna katsetanud kristlikkuse jõudu? Ei, kristlikkus ei ole katsetatud. Praktiliselt võetud, kõik rahvused nautivad eesõigusi Kristuse õpetusest ja tema kõrgest eetikast, mis antud maailmale. Ent millised rahvast võib öelda, et nad on võtnud vastu Jeesuse lepitusohvrit? Vaid sellisel viisil võime saavutada ühenduse temaga ja saada osa alalisest rahu õnnistusest.

On populaarne rääkida Kristuse õpetusest ja filosoofiast, ent mitte tunnustada teda Päästjana ja näidata patule inimeste südameis.

Siin meil on jõulude suur sõnum. Ja kunagi sel pole olnud nii suur tähtsus kui praegu. Ei leidu ühtki inimestest väljameoidud vahendit, mida ei oleks katsetatud maailma praeguste ohtude vastu. Kindlasti on jõundud aeg katsetada õiglaselt jumalikkude vahendit. Mis on maailma suur tarvidus? Mitte midagi suuremat ega vähemat kui südamemuutus. Kristus muudab inimesi, uuendades neid ja andes neile oma iseenesest. Ja muudetud inimesed on saladus muudetud maailmale.

(Järg 5. lhk.)

andke mulle üks teine täht! Me oleme esimesest möödas.“ Kapten pidi muidugi laeva ümber pöörama ja seletama mehele, et see oli ainuke täht, mida järgides selle sihi võis saavutada.

Mitmed usuvad täna, et nad ja meie aeg on Jeesusest, „Helkjast Koidutähest“, mööda läinud, ja otsivad enesele teist tähte, mille järel juhtida, aga sellepärast eksiivad nad ka ilma sihita maailmas ümber. Tähti on palju, valgusi on mitmesuguseid, aga ükski ei või asendada esimesel jõulul ilmunud Valgust. Meile pakutakse uut kurssi, uusi tähti, uusi ideaalisid, aga need eksiivad ainult. Kui kangele meie ka oma meelest oleme jõundud, ei või meie hüljata Jeesust, ja kui seda oleme teinud, peame tagasi pöörama tema juurde.

Tähetaevas räägib meile ka mõttimatust, arusaamatust suurusest. Kui gi täheteadus on väga vana ja palju uusi vahendeid on leiutatud sel alal, tunnustab aga iga täheteadlane oma väiklast ja arusaamatust selle mõtmatu ja imeliku suufuse ees. Oieti on iga täht neile veel lahendamatu probleem. Nõnda ütleb apostel ka, et vastuvajeldamata suur on jumalarktuse saladus ja aukartuses hüüab ta sellest rääkides: „Oh seda Jumala rikkuse ja tarkuse ja tunnetuse sügavust! Kui ilm-

Jõulumõtteid.

Kapten V. MUUL.

„Päästja kõigile sündis ilmale...“ nii me algame üht armsat jõululaulu. Kuid alati kuuleme ka kahtlejate öönsaid lauseid. Meie ei vaja Teda, mispärast on maailmas selline häda ja viletsus, näete ju, et ta pole kõigile; kui Ta oleks sündinud kõigile, siis peaks olema palju elu teistigi? Ka mina kuulusin kord nende hulka, süda ja meel olid täidetud tume-date kahtlusemõttega, kuid see aeg minu elust oli tõeline hinge-näljaaeg. Kiitus Jumalale, et Tema valgus tungis minu hinge, kohe kui avasin hinge-ukse Temale. Katsume teha ühe lihtsa võrdluse: üks rükis ja muu vilja kasva kõigile. Kui aga meie neid ei taha tarvitada ja selleasemel sööme puukoort ja saepuru, ise sealjuures nälja pärast nuriseme ja mõtleme: imelik, räägitakse, et yili kasvab kõigile, kuid meie ja meie kaaslased elame nii viletsalt. Kuid muidugi igaüks meist eelistab leiba puhtast viljast ja seni, kui seda saada on, ei tule asainend kõne alla. Jeesus ütles: „Mina olen eluleib...“ kui meie aga Teda põlgame ja kangekaelselt ilma Temata elada tahame, siis toidame oma hinge väärarvutusega asainetega, mille tavaline tulemus on hinge tühjus ja rahulolematu kogu eluaeg, kuna vanas eas elame läbi väga suurt kahtlust, nähes kaotatud võimalusi ja käidud teed kui tühja kõrbemaad. Ja sellel teel olnud teekaslaasid on samuti oma hinges tühjad ega neil ole huvi ja hoolimist teiste vastu, ja nii leiame end üksilduses, kui oleme jõundud päevadeni, nagu Kogu ja ütles: „Need ei ole mu meelepärast.“ Ärme ütleme, et maailmas on ainult häda ja viletsus, kui meie ise oma eluase-me oleme „liivala ehitanud“ ja Teda põlanud, kes ütles: „Tulge minu juurde kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete.“

Jõulu ajal rändavad ka meie mõtted lapsepõlve, ja meile meenub, milline pühalik hardumus täitis meie südant, kuuldes jutlusi inglitest, karjastest, Pühast ööst ja Imelapsukesest enesest. Kui oodatud jõuluõhtu saabus, kuifdas

uurimatud on tema kohtumõistmised ja äraarvamatud tema teed.“ Meie ei või tungida Jumala armastuse sügavusse ega seletada tema ime-likke teid, aga me imetleme „Helkjast Koidutähest“. Kõik me seda valgustada meie pimedust, järgime selle juba-tust, ja hüüame vaid ühes apostliga: „Tänu olgu Jumalale tema ilmaarvamata anni cest.“

see meie hinge õrnemad helid liikuma pami, meid kauaks ajaks seesmiselt puhtaks ja paremaks tegi. Kas midagi sarnast andsid meile kunagi jutustused „Vanapaganast ja Kavalantsust“ või „Reinuvader rebasest“. Ei, iga asi on oma kohal, kuid lapsepõlve jõuluelamusi ei aseta ükski. Jõula lastel seda, tähendab röövida neilt elu ilusam osa.

Keegi ütles: „Jõulu ajal on inimesed need, mida nad alati peaksid olema.“ See tähendab, nad on heldemad, kannatlikumad, rõõmsamad ja tänuikumad, kuna see vastutasuks teeb elu ja tema olukorrad palju ilusamaks. Kui see ka aimukene kasu oleks, on see siiski võrratu suur kink jõulusid pihtlusevale maailmale. Maailm oleks kohutavalt suurem hädaorg, kui temale poleks sündinud jõululaps Jeesus, ja ta oleks kaunim ja õilsam, kui Teda oleks enam südameisse, kodudesse ja ühiskonda vastu võetud. „Ta tuli sellesse, mis tema oma, ja Tema omad ei võtnud Teda mitte vastu. Aga nii paljud kui Tema vastu võtsid, neile andis Ta meelvalvalla saada Jumala lapsiks, kes usuvad Tema nimesse.“ Joh. ev. 1:11, 12.

Parem on mitte karta.

Kaks usklikku naist rääkisid isekeskis. Üks neist ütles: „Ma olen saanud kinnitust piiblisalmist, mis olnud mulle suureks abiks: „Kui kartus tuleb mu üle, loodan ma sinule.“ Teine vastas: „Ma tean veel palju paremat kirjakohhta: „Ma olen kindel ja ei karda mitte.“

Ei maksnud arveid.

Keegi jutustaja juhtis inimeste mõtteid sageli niemetamisväärsel kirjakohale: „Ärgu olgu teil midagi kelle-ga võlgu“ (Room. 13:8) ja ta lisas sellele: „Ma ei maksa kunagi arvet, ja seda kõige mõistvamal põhjusel: ma nimelt ei tee kunagi võlga.“

Päästarmee järelpärimiste büroo.

Otsitakse Simo Kondratjeffi, sündinud Venemaal 1901. aastal.

1918. või 1919. aastal sõitis Eestisse vabadosõdurina.

Temast viimased teated on Tapall 1926. a.

Palume lahkesti saata teateid aadressil:

major C. F. Dahl, Tatari 30—2. Tallinn.

Maailmas on palju asju, mis hingele sugugi kasu ei too.

Thomas à Kempis.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid detsembrikuul.

Luuca. 19. T. 23:27—38
20. K. 23:39—50
2. L. 18:31—43

Laul. 3. P. 19:1—10
4. E. 19:11—27
5. T. 19:28—40
6. K. 19:41—48
7. N. 20: 1—13
8. R. 20:19—26
9. L. 20:27—40

Matteuse ev. 24. P. 1:18—25
25. E. 2: 1—12
26. T. 2:13—23

Laul. 27. K. 26: 1—12
28. N. 27: 1—14
29. R. 28: 1—9
30. L. 29: 1—11
31. P. 30: 1—12

Palveainet.

Detsember 3. Noorsootöö.
10. Soome.
17. Kindral.
24. Maailmarahu.
31. Kõik leinajad.

„Sõjahüü“ müüjate nimestik.

Nr. 123 — Oktoober 1939.

Ohvitserid:

Kapten J. Fedor 104. leitn. V. Punsapp 103, kaptn. V. Muul 100 kaptn. M. Blesz 73, kaptn. A. Tennen 67, kaptn. K. Nurmela 55, kaptn. H. Eimann 45.

Allohvitserid ja sõdurid:
Seers, F. Leemann 72, sõd. H. Clevain 70, envoi L. Bakul 40, K. ü. S. Kanter 35, sõd. A. Mets 30, sõd. O. Jürgens 25, sõd. A. Selliste 25, sõd. M. Kuk 25, sõd. L. Pöntinen 20.

„Au olgu Jumalale kõrges, maa peal rahu ja inimestest hea meel!“

1.

Rootsi lisa 321.

G:duur.

1. Ma Jeesusest nüüd laulan, Mu arms Maapästa ja, Kes on mind lu-nastanud — Ta oma olen ma. Ta õpe-tab mind laulma, Mind äidab rahuga, Ma Jeesusest nüüd laulan Rõõmus ja mures ka.

2. Ma Jeesusest nüüd laulan, Kus sul minu eest. Ja ristis kannatades Mind päästis patu väest. Ta järel! ta-han käia, Kus ial läheb ta. Ta oma kindla käega Mind tahab juhtida.

3. Ma Jeesusest nüüd laulan Siit koju rutates. Kui viimaks õndsatest Ma seisn tema ees, Siis Paradiisi aias Ma teda kiidan veel Ja Jeesu-sest seal laulab Lõpmata minu keel.

2.

G:duur.

1. Üks laps on tänna meil' sündinud, Üks poeg on kingitud meil'. See elu-saaja on ihmend, Tast Jumalal on heameel. Ta on see taevalik päike, Mis tõusnud maailmale Ja valgusta-da võib kõiki; Oh saagu teatavaks see.

2. Suur on küll riikide võimus Ja ilmatarkade nõu. Me Jõululapsel on sõimes Veel suurem vägi ja au. Ta ümber inglite koorid Rõõmuga laula-vad ka. Ta pärvat Jumala troonid. Ta riih on taevas ja maa.

3. Ta nimi pandud nõuandja; Nõu-andjaks olgu ka sul! Ta iga südame tundja, Kõik näeb ta selgesti küll. Su vägi tahab ta olla, Sind kanda õigade peal; Kes võib sind kiusama tulla, Kui hingad järjeste seel?

4. Su eest ta vägevast võitnud Kõik sinu vaenlaste väed. Kõik käsud täiesti täitnud. Kas seda uskuma jääd? Ta annab rahu su hingel! Ta teeb sind tugevaks ka. Kui usk ja lootus sul kindel, Siis sina hukka ei saa.

3.

G:duur.

1. Oh rutta aukuninga eele, Las heliseb kituselaul. Nüüd oksl sa puista ta teele Ning valmistä pruut-likult end.

Rõõmuna, rõõmuna, Rõõmus-ta oma Jumala sees! Rõõmuna, rõõmuna, Eluvürsti nüüd kiitku su keel!

2. Ta tuleb aukõrgusist taevast Ja lahku kristalltrooni pealt, Et va-basta meid kõigest väevast, Ta pan-nakse õigedel' seal.

3. Ta kurvustud südameil tuleb, Et elu saaks muudetud neil; Ja va-litsusvõimu ta kannab — Jumal kõi-geks võib olla ka sul.

4.

1. Kes teed võib näita mulle, Kuis Isa majja saan? Kes surma pimedu-ses truu juht võib olla mul? Maailm on pime, kole, Pattu ja häda täis. Kuis võin ma leida päästmist sur-mast, mis ootab mind?

Koor: Jeesus võib teed mul näita, Kuis Isa majja saan. Hakkan ta käest nüüd kinni, Maail-ma valgus ta.

2. Kes parandab mu südant, Hingus-ta rahu toob? Kes minu valu võtab? Keda ma usaldan? Patt on mind väga haavand, Mind hukka mõis-tab vain. Maailma olen läinud, Seal pole rahu saand.

3. Jeesus, nüüd tahan olla Su oma alati; Mis mul ka tuleks ette Siin elus, surmas veel. Kuigi on õõ ni pime, Lainedki mässavad, Sest sinu kindel käsi, Mind Isa majja viib.

5.

Ess:duur.

1. Lase mind Jeesusest kuulda, Südant mul kinnitab see. Laula se laul, mis nii kallis, Kaunim, mis kuulda ma võin. Laula, mis inglil-koor õõsel Laulis kord karjastele: Au olgu Jumalal' kõrges, Vabastus-ahelatest.

Koor: Lase mind Jeesusest kuul-da, Südant mul kinnitab see. Laula see laul, mis nii kallis, Kaunim, mis kuulda ma võin.

2. Laula mull' jälle ja jälle, Kuidas siin maa peal ta käis, Kiusatud, vi-hatud, vaene, Varandust põlnud tal siin. Kõik minu patud ta kannab, Väevadest vabastab mind, Abiks ja troostiks on valmis, Minu eest oh-verdas end.

3. Kuuluta mulle ta ristist, Valust ja kannatuses. Näita mull' hauda seal mäe sees, Hauda, kus maetud ta sai. Armastus, ütles mul jälle, Minu eest surma ta läks, Minu eest ütles ka tõuis, Jumal, mul sellest on küll.

6.

C:duur.

1. Aegade lainetest üle, oh et ju jõuaks ma (lesse Sioni mäele, kus rahus saan hingata. Tormid ja ma-ruud maailmas möllavad hirmsasti, Teekäikjal pisarad silmist voolavad järjeste.

Koor: Sion, auiline maa, kus minu kodu on! Hinges ingatsin ma, millal su randa saan. Ingat-lid ootavad ju laludes aujärje ees. Kurbus, häda on läinud mõõda seal igavest.

2. Surmajõe kaldale jõudes näen oma isamaad. Kui viimne võitlus on möõdas, siis võitja aukrooni saab.

Inglite laulud nii armsast kõlavad trooni ees, Sinna ma ruttan nüüd kiirest', pea olen Sionis.

7.

C:duur.

1. Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hea! Rahvaste hulgad, inglil-koor: Jumal on hea! Ärgaku üles ma-gajad, et vere läbi päästmist saaks. Siis kiituseks kõik laulaksid: Jumal on hea.

Koor: Jumal on hea, Jumal on hea! Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hea!

2. Laulgem, et kõlaks igan pool: Jumal on hea! Armulaud taevas kae-tud meil: Jumal on hea! Veri meid patust puhastab, Vaim meile valgust, rahu toob. Seepärast kõlab laulu-koor: Jumal on hea!

3. Issand on sõbraks, Isaks meil, Jumal on hea! Õndsate osa taevas seal: Jumal on hea! Ta arm on melle täielik, Meid igast murest läbi viib. Avatud taevalukse ta: Jumal on hea!

8.

F:duur.

1. Mis tegi Jeesus minu eest — Ta jättis maha Kaanan. Ja suri ristil minu eest, Et mul saaks osaks Kaan-an. Seal on mul paigaks võidu-kroon, Kuldheljakas taeva Kaanan. Ning võidupalm seal ootab mind, Oh tulge Kaananisse.

Koor: Taevalik Kaanan, oh ime-ilus Kaanan. Me Kaanan, see on õnnis maa, Oh tulge Kaananisse.

2. Kui püha rahva hulgas kord Ma jõuan Kaananisse, Mu Lunastaja, sulle siis Mu laulust helab Kaanan. Sa hiljad, minu Jeesus, seal Änjärjel taevalinnas, Ja kutsud oma lapsi siel Su juurde Kaananisse.

3. Oh patune, sa pööra nüüd Ja tõtta Kaananisse. Sind teretamas inglil-koor Seal õndsas taevalinnas. Oh tule päästejõeile, Mis voolab Kaana-nisse, Auhilgus selgest ümbriseb mu Jeesust taevalinnas.

9.

A:duur.

1. Päästja kõigile sündis maailma, Kõlab inglite rõõmuhüüd. Ta, kes valguseks tuli alla seks, et meil õnduseks saada nüüd.

Koor: Au ja kiitus kõrges Ju-malale! Maa peal rahu, hea meel rahvale! Õndsad hulgad, austust andkem talle; kogu-gem kõik rõõmupäevale.

2. Issand Jeesus seal sündis ime-väl, Magas heinte peal sõime sees. Suure rikkuse tõi siis kõigile Pääst-ja ilmasse vägesus.

3. Tulge, vaadake Isa Pojale. Kõ-lab temale tänuviis. Siin on rahu-meel, võiduroomu veel, Lahti meile eel paradisi.

4. Lõulurõõmus me ikka viibime, Sindki kutsume, tule sa. Maailm jäta nüüd, tema lõburüüd. Kostab õnnehüüd sulle ka.

10.

G:duur.

1. Nimi Jeesus, ei see kustu, seda aeg ei hävita. Ükski vägi ei saa mur-da, oleks küll ni tugev ta. Jäädavalt see nimi kajab, tuhes rahu rahvale. Kõlab nii, ja kogub, juhib kõiki hingi taevisse.

Koor: Nimi Jeesus on mul ar-mas, See mul hinge süttas. Selles nimes leidsin päästmist, Vabameest pattudest.

2. Nimi Jeesus kaunitl kõlab, Et see kostaks üle maa. Ükski teine nimi anda ei või troosti, lootust ka. Sel-le sõnaks kurjus knob, viha kustub, kõik saab heaks. Õiguriik saab rohkem võite, uusi oksl kasvatab.

3. Pimeduses nim Jeesus Säärab tuletornina. Juhib palju meremehi rahu päästesudama — Ja kui päike-valgus kustub, Nimi Jeesus seis-ma jääb. See, kes võitnud igavesti, selles nimes juubeldab.

11.

B:duur.

1. Imelik armastus tõest', kõlaga inglilaul. Imelik armastus tõest' Maa peal ja üleval. Jeesus on maailma tulnud. Päästümise armu meil' toonud. Jumal meid nii armastand — Imelik armastus tõest'.

Koor: Imelik, imelik, imelik! Ime-lik armastus tõest'.

2. Imelik armastus tõest': Kuule, oh eksind hing — Imelik armastus tõest'; Karjane otsib sind. Kolgata ristile tule, Eluvee allika juurde. Seal lõpeb häda ja mure. Imelik ar-mastus tõest'.

3. Imelik armastus tõest' — iga-veest üleval, Imelik armastus tõest' — risti. Mis mind siin rõhunud tihiti. Õnnis ja prii igavesti, Imelik armas-tus tõest'.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmumisaeg 30. novembril 1939. a. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luthér. Väljaandja: Päästearmee.

„Sõjahüüd“

Riigipäevakirjandus

S 5190

soovib kõikidele seltsilistele ja sõpradele

õnnistatud jõulupühi

